

Arrest

nr. 213 096 van 28 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juni 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 9 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten,

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 mei 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 29 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op onbekende datum aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.05.2018 werd ingediend door :

*F(...), O(...)
nationaliteit: Nigeria
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij een jaar een relatie heeft met de heer O(...) P(...) A(...) (Belgische nationaliteit) , haar partner een huis heeft aangekocht , ze hier hun gezinsleven wensen verder uit te bouwen en wensen te huwen. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden. Ook het gegeven dat betrokkene ook instaat voor de zorg van de kinderen van haar partner, is lovenswaardig maar kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie of een huwelijk de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in dit art. 40 van de wet van 15.12.1980 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie of huwelijk. Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor de tijdelijke terugkeer deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994,nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De overige elementen met betrekking tot de integratie mevrouw - nl. dat zij hier sedert 2015 zou verblijven, voordien in Nederland, dat zij een sociaal netwerk heeft opgebouwd, (legt getuigenverklaringen voor, en dat ze werkbereid zou zijn, - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)

1.3 Op 9 juni 2018 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 24 juli 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) mevrouw,

Naam, voornaam: F(...), O(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de beide bestreden beslissingen, voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in samenhang met een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Er is dan ook sprake van een schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij stelt dat de elementen door verzoekster aangehaald geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure.

Verzoekster woont samen met haar partner, de heer A(...) die de Belgische nationaliteit heeft. Haar partner heeft een huis gekocht en ze wensen samen hun gezinsleven uit te bouwen en hun officiële huwelijk zo snel mogelijk te laten plaatsvinden.

Dat er sprake is van een gezinsleven van verzoekster met haar partner en diens kinderen en dit wel als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Dat er wordt voldaan aan twee gegrondheidsvoorwaarden, die worden gesteld in art. 2,4° van de Regularisatiewet. Dat m.n. zeer zeker humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen in hoofde van verzoekster bestaan.

Verzoekster is zeer goed geïntegreerd in België en heeft alhier haar centrum van belangen opgebouwd. We kunnen spreken van een doorgedreven integratie van verzoekster.

Verwerende partij stelt m.b.t. de door verzoekster aangevoerde schending van art. 8 EVRM dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst zou geen breuk betekenen van de familiale relaties, maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen.

Een aanvraag vanuit het buitenland kan heel wat tijd in beslag nemen, zodat verzoekster toch een lange tijd gescheiden zal worden van haar partner en diens kinderen.

Dat de schending van art. 8 EVRM evenmin gerechtvaardigd is.

Bovendien heeft verzoekster duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Dat verzoekster kortom haar centrum van affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Dat het dan ook onmogelijk is voor verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

Dat verwerende partij hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2 Voorafgaandelijk stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verzoekende partij in de inleiding van haar eerste middel weliswaar aangeeft dat het zowel tegen de eerste als de tweede bestreden beslissing gericht is, maar dat uit de uiteenzetting blijkt dat het eerste middel slechts betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing. In de mate dat dit middel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is het dan ook onontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in deze beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

De verzoekende partij voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel ten slotte legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vraag of sprake is van een afdoende motivering, en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op een gezinsleven met haar Belgische partner en diens kinderen, op haar doorgedreven integratie in België, alwaar zij haar centrum van affectieve, sociale en economische banden heeft gevestigd, en op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij voert aan dat, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing stelt, wel sprake is van buitengewone omstandigheden, dat zij toch een lange tijd van haar partner en diens kinderen zal worden gescheiden, dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de door haar opgebouwde duurzame sociale bindingen en grote vrienden- en kennissenkring, en dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bovenstaande elementen reeds in haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheden en dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met deze elementen. Hij gaat immers in op de relatie die de verzoekende partij heeft met haar Belgische partner, waarbij hij wijst op het feit dat deze partner een huis heeft gekocht en dat zij hun gezinsleven verder wensen uit te bouwen in België en wensen te huwen. Ook met het feit dat de verzoekende partij instaat voor de zorg van de kinderen van haar partner, heeft de gemachtigde rekening gehouden. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet concreet aangeeft waarom de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld of hij niet afdoende, foutief of kennelijk onredelijk zou hebben gemotiveerd. Daarnaast motiveert de gemachtigde uitdrukkelijk met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, in het licht van het recht op zowel een gezinsleven als een privéleven. De verzoekende partij betwist daarbij de vaststelling van de gemachtigde dat slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, waardoor de tijdelijke terugkeer geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt, maar zij zet niet uiteen waarom deze vaststelling foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Zij beperkt zich tot de (overigens louter hypothetische en niet onderbouwde stelling) dat een aanvraag vanuit het buitenland heel wat tijd in beslag kan nemen, zodat zij toch een lange tijd van haar partner en diens kinderen zal worden gescheiden. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid.

Bovendien bevat de eerste bestreden beslissing nog een bijkomend motief met betrekking tot de relatie van de verzoekende partij. De gemachtigde stelt immers dat de verzoekende partij, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie of een huwelijk, de

geëigende procedure moet volgen en moet voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 40 van de vreemdelingenwet omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie of huwelijk. Op deze motivering gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat zij er geen afbreuk aan doet. Hetzelfde geldt voor het motief met betrekking tot de overige elementen van integratie die in de aanvraag om machtiging tot verblijf werden aangevoerd, waaronder het opgebouwde sociaal netwerk van de verzoekende partij. Hierover stelt de gemachtigde dat deze elementen van integratie betrekking hebben op de gegrondheid, in deze fase niet worden behandeld en het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist deze vaststelling in het geheel niet.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar twee gegrondheidsvoorwaarden gesteld in artikel 2, 4° van “de Regularisatiewet” wijst de Raad er vooreerst op dat zij niet duidelijk maakt op welke wet zij precies doelt. In de mate dat zij doelt op de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (BS 10 januari 2000) – waarvan zij in het besluit van haar aanvraag van 16 mei 2018 aangeeft dat deze aanvraag perfect past in de filosofie van (onder andere) deze wet –, wijst de Raad erop dat uit artikel 4 van deze wet blijkt dat deze slechts van toepassing is op aanvragen die op grond van de betrokken wet werden ingediend “*binnen een termijn van drie weken te rekenen van de inwerkingtreding van deze wet*”. Op grond van artikel 17 van de voormelde wet trad deze op 10 januari 2000 in werking. De aanvraag om machtiging tot verblijf die aanleiding gaf tot de eerste bestreden beslissing, is niet alleen gestoeld op artikel 9bis van de vreemdelingenwet (en dus niet op de betrokken wet), maar werd ook pas ingediend op 16 mei 2018. Alleen al om deze twee redenen mist het betoog van de verzoekende partij juridische grondslag. Bijkomend wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ook niet duidelijk maakt op welke manier gegrondheidsvoorwaarden relevant zouden zijn in het licht van een beslissing die betrekking heeft op de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

De verzoekende partij kan met haar betoog niet aannemelijk maken dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende, foutief of kennelijk onredelijk zou zijn gemotiveerd, of dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.1.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.2.1 In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

*“Dat verzoekster in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 8 E.V.R.M.
(...)”*

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt het volgende : (...)

Verzoekster woont al enige tijd samen met haar partner, de heer O(...) P(...) A(...), geboren op (...) en van Belgische nationaliteit.

Verzoekster vormt samen met dhr. O(...) P(...) A(...) en diens kinderen een warm en stabiel gezin.

Dat zij reeds lange tijd samen zijn en een stabiel en respectvol privé- en gezinsleven kennen.

Dat verzoekster haar leven in België wenst verder te zetten samen met haar partner en diens kinderen, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in

casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., een Europees grondwettelijk principe.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker gescheiden zal moeten leven van haar partner en diens kinderen in schending met art. 8 E.V.R.M.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoekster.

Dat aldus ten gevolge van een schendingen van art. 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens ten onrechte werd betekend en dient te worden vernietigd."

2.2.2 De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen in dit verband het volgende:

"M.b.t. de door verzoekende partij aangehaalde schending van artikel 8 EVRM, komt het haar in de eerste plaats toe op nauwkeurige wijze, rekening houdend met de omstandigheden van het dossier, het bestaan van een privé- en gezinsleven aan te tonen alsmede de wijze waarop de bestreden beslissingen deze zou schenden.

Het bestaan van een gezinsleven wordt niet vermoed. Waar de gezinsband tussen partners of tussen een minderjarig kind en zijn ouders wordt vermoed, is dit niet het geval voor volwassenen. In dergelijk geval dient te worden aangetoond aan de hand van bijkomende elementen dat er een onderlinge afhankelijkheid bestaat, anders dan de affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- en familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die een verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bijvoorbeeld het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid, de reële banden...

In casu haalt verzoekende partij aan dat zij reeds enige tijd samenwoont met haar partner, en samen met diens kinderen een warm en stabiel gezin vormt. Tevens zou zij de intentie hebben om samen met haar huidige partner in het huwelijk te treden. Verzoekende partij, meerderjarig, toont echter niet aan dat er naast de normale affectieve banden elementen van afhankelijkheid bestaan met bovenvermelde personen. Waar verzoekster aangeeft dat zij van plan is om met haar partner in het huwelijk te treden, dient te worden vastgesteld dat zij tot op vandaag nog geen gelegaliseerde huwelijksakte heeft voorgelegd waaruit haar huwelijk zou blijken. Daarenboven beletten de bestreden beslissingen verzoekster geenszins te huwen. Een tijdelijke scheiding van verzoekster en haar partner, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (cfr. E.H.R.M., Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 E.H.R.R. 228; R.v.V., nr. 2682 van 16 oktober 2007). Wat er ook van zij, er dient te worden gewezen op het feit dat noch een huwelijk, noch het beweerde gezinsleven met haar partner en diens kinderen op grond van artikel 8 van het EVRM aan verzoekster een automatisch verblijfrecht zonder meer geeft.

Verzoekster verduidelijkt voorts op geen enkele wijze met concrete gegevens dat er sprake is van financiële banden met deze personen of dat er sprake is van een situatie van onderlinge afhankelijkheid. Hoe dan ook heeft verzoekster altijd de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen.

Overigens blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat verwerende partij in verzoeksters geval wel degelijk rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 8 EVRM. In het kader van de onontvankelijkheidsbeslissing in verzoekers 9bis aanvraag (d.d. 29.06.2018) benadrukt verwerende partij immers dat de tijdelijke scheiding van verzoeker en zijn partner en zijn gezin niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Aangaande de vermeende schending van art. 8 EVRM stelt deze beslissing het volgende:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor de tijdelijke terugkeer deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr. 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639).”

Evenzeer blijkt uit de synthesesnota die zich in het administratief dossier bevindt, dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris, alvorens over te gaan tot afgifte van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten, volgende elementen (in toepassing van artikel 74/13 Vw.) werden onderzocht:

- 1) *“Hoger belang van het kind: er zijn geen banden met de kinderen. Het gaat over de kinderen van haar partner.*
- 2) *Gezin- en familielevens: betrokkene legt geen bewijzen voor dat een tijdelijke scheiding met haar partner en zijn kinderen niet mogelijk zou zijn.*
- 3) *Gezondheidstoestand: geen medische elementen aangehaald waaruit zou blijken dat betrokkene niet in staat is te reizen.”*

Bovendien herinnert verwerende partij eraan dat artikel 8 EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat en wordt verwezen naar het EHRM dat er meermaals aan herinnert heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij/zij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.

Om deze redenen kan geen schending van artikel 8 EVRM weerhouden worden.”

2.2.3 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezins- en/of privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnert dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen

onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Zoals hoger reeds aangegeven, moet in de eerste plaats worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift opnieuw naar haar gezinsleven met haar partner en diens kinderen, en naar haar privéleven in België. Zij voert aan dat de tweede bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van artikel 8 van het EVRM, door geen rekening te houden met haar familiale toestand.

Zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt, heeft de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 mei 2018 meerdere elementen naar voren gebracht die wijzen op het bestaan van een gezins- en privéleven in België. *In casu* stelt de Raad op basis van deze elementen vast dat de verzoekende partij het bestaan van een gezinsleven met haar partner en een privéleven in België aannemelijk maakt. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen enerzijds dat het bestaan van het gezinsleven niet wordt vermoed en anderzijds dat de gezinsband tussen partners wel wordt vermoed, maar dat dit niet het geval is voor “volwassenen”. Zij stelt dat in dit laatste geval aan de hand van bijkomende elementen moet worden aangetoond dat er een onderlinge afhankelijkheid is. De Raad wijst erop dat de verwerende partij zelf erkent dat de familiale band tussen partners wordt vermoed, zodat de verwerende partij niet duidelijk maakt waarom sprake zou moeten zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De verzoekende partij en haar partner zijn immers niet louter “volwassenen”. Dit beantwoordt overigens ook aan de rechtspraak van het EHRM. Met dit betoog kan de verwerende partij het bestaan van een gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner dan ook niet betwisten. Op het privéleven van de verzoekende partij gaat zij in het geheel niet in, zodat niet blijkt dat zij dit zou betwisten.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de tweede bestreden beslissing geen enkele motivering bevat met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner, en met betrekking tot haar privéleven. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde voor het nemen van de tweede bestreden beslissing op 9 juni 2018 (afdoende) rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM naar voren gebrachte elementen. Nochtans had de gemachtigde kennis van deze elementen, gelet op de op 16 mei 2018 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg blijkt ook niet dat de gemachtigde de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging heeft gemaakt. De Raad benadrukt dat het aan hem als annulatierechter niet toekomt om zelf alsnog een belangenafweging te maken nadat hij heeft vastgesteld dat het bestuur ze niet heeft gemaakt (RvS 26 september 2018, nr. 242.436). De Raad benadrukt verder dat uit de eerste bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de gemachtigde met artikel 8 van het EVRM heeft rekening gehouden, maar deze beslissing dateert van 29 juni 2018 en aldus van na het nemen van de tweede bestreden beslissing op 9 juni 2019. Bijgevolg kan de gemachtigde door middel van deze later genomen beslissing onmogelijk zijn tegemoetgekomen aan zijn verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op 9 juni 2018.

Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, waar zij aanvoert dat de gemachtigde wel degelijk heeft rekening gehouden met de bepaling van voormeld artikel 8 en daarbij verwijst naar de eerste bestreden beslissing, kan om de bovenstaande reden niet worden aangenomen. De verwerende partij verwijst tevens naar “*de synthesenota*” die zich in het administratief dossier bevindt. De verwerende partij maakt vooreerst niet duidelijk op welke synthesenota van welke datum zij precies doelt. In het administratief dossier bevindt zich slechts één synthesenota, die echter dateert van 28 juni 2018 (en aldus van na het bestreden bevel van 9 juni 2018) en die meerdere schrijffouten bevat die niet voorkomen in de door de verwerende partij geciteerde passage van “*de synthesenota*”. Daarnaast blijkt uit deze geciteerde passage ook niet dat rekening werd gehouden met het privéleven van de verzoekende partij, zodat een belangenafweging in dit verband hoe dan ook ontbreekt. Bovendien beperkt de gemachtigde zich met betrekking tot het gezins- en familieleven van de verzoekende partij tot de volgende vaststelling: “*betrokkene legt geen bewijzen voor dat een tijdelijke scheiding met haar partner en zijn kinderen niet mogelijk zou zijn*”. De verwerende partij zet in haar nota met opmerkingen niet uiteen op grond waarvan zij aanneemt dat deze beknopte zinsnede zou volstaan in het licht van artikel 8 van het EVRM en gelet op de elementen die de verzoekende partij in haar aanvraag van 16 mei 2018 naar voren heeft gebracht. De Raad merkt nog op dat aan de verzoekende partij overigens niet kan worden verweten dat zij in haar huidig verzoekschrift niet specifiek op deze zinsnede is ingegaan, aangezien de gemachtigde heeft nagelaten deze overweging op te nemen in de tweede bestreden beslissing zelf. Gelet op de voormelde schrijffouten komt de betrokken zinsnede op de geciteerde manier overigens niet eens voor in het administratief dossier. Zelfs als de schrijffouten buiten beschouwing worden gelaten en aangenomen moet worden dat de verwerende partij doelt op de synthesenota van 28 juni 2018, dateert deze hoe dan ook van na het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Voor het overige stelt de Raad vast dat de verwerende partij verder in haar nota met opmerkingen slechts overwegingen opneemt die niet blijken uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (noch uit de geciteerde passage van “*de synthesenota*” overigens). Het betreft dan ook *a posteriori* motiveringen, waarmee de verwerende partij de onregelmatigheden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing niet kan herstellen.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

2.2.4 Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, en heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, wordt met betrekking tot de eerste bestreden beslissing samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen, en is met betrekking tot de tweede bestreden beslissing zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is in deze mate zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE